

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců JUDr. Evy Pechové a Mgr. Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Granit Tower a.s.**, IČO 47115866
sídlem V jámě 699/5, Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Mariánem Kováčikem
sídlem Koněvova 1107/54, Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2016, č. j. 39270/16/5300-22442-707666

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 7. 2015, č. j.

4995164/15/2005-52521-109179, platební výměr, kterým byla za zdaňovací období říjen 2014 vyměřena vlastní daňová povinnost ve výši 5 038 940 Kč, a rozhodnutí správce daně ze dne 3. 8. 2015, č. j. 5149819/15/2005-52521-109179, kterým byla za zdaňovací období prosinec 2014 vyměřena vlastní daňová povinnost ve výši 338 106 Kč.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

2. Žalobce uvedl, že žalovaný spojil dvě odvolací řízení a žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl společně o odvolání žalobce proti platebnímu výměru vztahujícímu se ke zdaňovacímu období říjen 2014 a o odvolání žalobce proti platebnímu výměru vztahujícímu se ke zdaňovacímu období prosinec 2014, čímž byla zkrácena procesní práva žalobce v daňovém řízení. Uvedl, že nebyl se zvoleným procesním postupem předem seznámen a nemohl se k němu tedy vyjádřit. Namítal, že se sice obě odvolání týkaly daně z přidané hodnoty ve dvou zdaňovacích obdobích, ale nejednalo se o skutkově či právně stejné případy. Namítal dále, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nejasné a nesrozumitelné, neboť z něj není zřejmé, která část se týká obou odvolacích řízení a která pouze jednoho z nich; společným rozhodnutím také byla porušena povinnost žalovaného vypořádat všechny odvolací důvody. Žalobce dodal, že § 7 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“) se týká zejména provádění úkonů, jež jsou společné pro více daňových řízení, nikoli sloučení několika řízení za účelem vydání jednoho rozhodnutí.
3. Žalobce uvedl, že jeho daňový poradce, který jej zastupoval v období od 5. 9. 2014 do 11. 6. 2015, žalobce neinformoval a bez jeho vědomí se správcem daně nespolupracoval; neinformoval žalobce ani o tom, že ukončil zastupování žalobce a správci daně zaslal výpověď plné moci. Žalobce v odvolacím řízení navrhoval důkazy a skutečnosti k prokázání předmětných zdanitelných plnění přijatých od dodavatelů a k prokázání nároku na odpočet daně na vstupu. Podle žalobce proto mělo být postupováno podle § 113 daňového řádu, případně měl žalovaný sám provádět dokazování v souladu s § 115 daňového řádu. Žalovaný však žádné dokazování neprovedl a odvolací námitky i navržené důkazy odmítl s odůvodněním, že žalobce nedostatečně reagoval na předchozí výzvy správce daně, ačkoliv mu bylo známo, že tyto výzvy byly adresovány daňovému poradci a žalobce o nich nevěděl. Žalobce rovněž namítal porušení § 115 odst. 2 daňového řádu, když žalovaný neseznámil žalobce s tím, že navržené důkazy nejsou pro rozhodování podstatné, ani s důvody, pro které toto stanovisko zaujal, a nevyzval ho, aby se k uvedenému vyjádřil.
4. Žalobce namítal nesprávnost a nezákonnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný neprovedl všechny úkony dokazování tak, aby byly co nejúplněji zjištěny všechny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Žalobce následně uvedl konkrétní příklady důkazů, které žalobce navrhl a žalovaný neprovedl, a to nekontaktování společností VIADANA, SE, Bohemia Iuris Kapital, a.s., Břeclavská realitní kancelář, s.r.o., Adelit a.s. a GS1 CZECH REPUBLIC.
5. Žalobce dále namítal, že k prokázání existence zdanitelného plnění na výstupu spočívající v prodeji zboží navrhl, aby konkrétní zdanitelné plnění a fyzická existence prodaného zboží byly zdokladovány přímo u odběratelů žalobce, zejména u společností INTERAGENCIE a.s. a DYNAMIC TRADE s.r.o. Žalobce upozornil žalovaného, že

jako důkaz může sloužit daňové řízení, které se společností INTERAGENCIE a.s. proběhlo.

6. Žalobce uvedl, že prokázal, že zdanitelné plnění přijal od společnosti EXPOSA GAME a.s. a měl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Odmítl závěr žalovaného, že by tomu tak nebylo z důvodu, že společnost EXPOSA GAME a.s. podala poslední daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období čtvrtého čtvrtletí 2013. Žalobce upozornil na řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 14 C 312/2012 a uvedl, že tato skutečnost nasvědčuje tomu, že mezi společností EXPOSA GAME a.s. došlo ke zdanitelnému plnění. Zdůraznil, že porušení daňové povinnosti touto společností nelze klást žalobci k tíži.
7. Žalobce rovněž uvedl, že v případě, že plátce daně prokáže přijetí zdanitelného plnění, lze nárok na odpočet DPH odmítnout jen tehdy, prokáže-li správce daně, že daňový subjekt věděl nebo vědět mohl a měl, že se svou transakcí účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH. Žalovaný však nevyslovil závěr, že by se v případě žalobce jednalo o daňový podvod, nerozporoval, že žalobce vykonával ekonomickou činnost a že zdanitelné plnění použil na svoji ekonomickou činnost. Žalobce namítal, že nelze uznat zdanitelné plnění při prodeji zboží a současně odmítnout existenci zdanitelného plnění při nákupu tohoto zboží, jako to udělal žalovaný.
8. Žalobce namítal právní vady spočívající v tom, že žalovaný argumentoval judikaturou Nejvyššího správního soudu k nároku na odpočet DPH, která se svým obsahem vztahuje na období před 1. 4. 2011, tedy období před novelou zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném (dále jen „ZDPH“), zákonem č. 47/2011 Sb. Nesouhlasil také s tím, že žalovaný při citování judikatury týkající se daňového procesu nerozlišoval, zda se tato judikatura týká zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), nebo daňového řádu.
9. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí i obě rozhodnutí správce daně.
10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 12. 2016 nesouhlasil s námitkami žalobce a odkázal na podrobné rozvedení skutkového stavu a právního posouzení v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a ve správním spise.
11. Žalovaný konstatoval, že ke sloučení odvolacích řízení a vydání společného rozhodnutí pro obě zdaňovací období přistoupil z důvodu shodného daňového subjektu, obdobného skutkového stavu a shodného právního posouzení věci. Uvedl, že podle § 7 odst. 2 daňového řádu správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a že vést samostatná odvolací řízení by bylo v rozporu s principem procesní ekonomie. Žalovaný měl za to, že žalobou napadené rozhodnutí je přehledně členěno na části týkající se obecně obou řízení a vždy je konkretizováno, pokud se jedná o vyjádření ke konkrétnímu zdaňovacímu období. Dodal, že daňový řád nepožaduje seznámení daňového subjektu se záměrem sloučit odvolacího řízení; neuplatní se ani postup podle § 115 odst. 2 daňového řádu.
12. Žalovaný nesouhlasil se žalobcem, že v jeho případě byly splněny podmínky pro nárok na odpočet DPH za zdaňovací období říjen 2014 a prosinec 2014 a že prokázal přijetí zdanitelného plnění od dodavatelů. Zdůraznil, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy nese břemeno tvrzení, rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

má povinnost toto své tvrzení řádně doložit, tedy nese břemeno důkazní. Žalobce své důkazní břemeno neunesl, když nepředložil takové důkazní prostředky, které by prokázaly oprávněnost nároku na odpočet daně z předmětných plnění. Žalobce unesl břemeno tvrzení předložením dokladů a evidencí pro účely DPH, následně však poté, co se nedostavil k zahájení daňové kontroly za uvedená zdaňovací období, správci daně vyvstaly pochybnosti o faktickém uskutečnění přijatých plnění a jejich použití k ekonomické činnosti. Správce daně vydal výzvu k prokázání skutečností, ve které vyjádřil pochybnosti o přijatých plněních, čímž bylo důkazní břemeno přeneseno zpět na žalobce. Žalobce na tuto výzvu nereagoval; v rámci odvolacího řízení pak předložil žaloby, na základě kterých však oprávněnost nároku na odpočet daně nelze osvědčit.

13. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce udělil generální plnou moc daňovému poradci dne 5. 9. 2014; daňový poradce tuto plnou moc vypověděl dne 11. 6. 2015. V souladu s § 41 daňového řádu se zástupce stal plnohodnotným a výlučným adresátem a správce daně nepochybil, když do dne 11. 6. 2015 doručoval písemnosti zástupci žalobce a po ukončení zastupování žalobci. Správce daně nemůže a není v jeho kompetenci zjišťovat, jaké jsou vzájemné vztahy mezi daňovým subjektem a jeho zástupcem.
14. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013-30, a konstatoval, že důkazního břemene se nelze zbavit ani s odkazem na vyhledávací povinnost správce daně zakotvenou v § 92 odst. 2 daňového řádu. Ta totiž nenahrazuje povinnost žalobce tvrdit a dokazovat rozhodné skutečnosti. Správce daně konal zjištění u stěžejních obchodních korporací dodávajících žalobci zboží. Dodal, že je na daňovém subjektu, aby pochybnosti správce daně vyvrátil, tedy prokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak tvrdí.
15. Žalovaný odmítl, že by správce daně měl postupovat podle § 113 daňového řádu a žalovaný dle § 115 daňového řádu. Uvedl, že se v rámci odvolacího řízení zabýval všemi předloženými důkazy a tyto zhodnotil ve vzájemné souvislosti v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu. Během odvolacího řízení žalovaný neprováděl žádné nové dokazování a vycházel ze skutečností, které byly použity v řízení před správcem daně. Dokumenty přiložené žalobcem k odvolání, tedy žaloba a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5, byly zhodnoceny v rámci námitek žalobce a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně vypořádány. Přičemž skutečnost, že dodavatel nesplnil svoji zákonnou povinnost, neprokazuje, že nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění, nicméně vzhledem k tomu, že dodavatel nepodal daňové přiznání a neodvedl daň, kterou žalobce nárokoval ve svém daňovém přiznání, došlo k porušení neutrality daně z přidané hodnoty. Dodal, že žalobce nereagoval na výzvu k prokázání, že došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění a že toto bylo použito k ekonomické činnosti.
16. Uvedl, že námitka žalobce ve věci podvodného jednání nijak nesouvisí s průběhem a s výsledkem tohoto daňového řízení.
17. K judikatuře, ze které vycházel, žalovaný konstatoval, že sice řeší problematiku z pohledu zákona o správě daní a poplatků, ovšem předmětná ustanovení vykazují obdobný smysl a účel jako ustanovení, která upravují totožnou problematiku v daňovém řádu. Co se týče judikatury k § 72 až § 79 ZDPH, jedná se o ustálený právní názor Nejvyššího správního soudu, který je citován Nejvyšším správním soudem rovněž v rozsudcích obdobných skutkových případech týkajících se těchto ustanovení ZDPH ve znění po 31. 3. 2011.
18. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

19. Žalobce v replice ze dne 19. 1. 2017 odmítl tvrzení žalovaného, že daňový řád nepožaduje seznámení daňového subjektu se záměrem sloučení odvolacího řízení, což odůvodnil základními zásadami uvedenými v § 6 daňového řádu, zejména povinností poskytnout přiměřené poučení o právech a povinnostech účastníka řízení, je-li to vzhledem k povaze úkonu potřebné nebo stanoví-li tak zákon. Žalobce uvedl, že splnil podmínku § 73 odst. 1 ZDPH a předložil příslušné daňové doklady a dle žalovaného unesl břemeno tvrzení. Zdůraznil, že podle žalovaného je jediným důvodem pro zpochybnění daňových dokladů o přijatém zdanitelném plnění skutečnost, že se daňový poradce nedostavil na zahájení daňové kontroly. Zopakoval, že daňový poradce žalobce neinformoval a v daňovém řízení byl nečinný bez jeho vědomí. Byla-li jediným důvodem pro zpochybnění zdanitelného plnění nečinnost zástupce žalobce, tak žalobce žalovanému důvod této nečinnosti vysvětlil, přičemž mu není zřejmé, jaké další skutečnosti žalovaného vedly k důvodným pochybnostem o faktickém uskutečnění přijatých plnění a jejich použití. Žalobce setrval na tom, že se jedná o porušení § 92 odst. 5 daňového řádu. Žalobce uvedl, že splnil povinnost danou § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH, tedy předložil daňový doklad, a měl za to, že je-li správnost a existence tohoto daňového dokladu správcem daně zpochybněna, postačí, že je jako důkaz předložena možnost vznést dotaz na příslušné daňové subjekty, jelikož žalobce nemá oprávnění provádět důkazy v rámci daňového řízení. Zopakoval, že nelze klást žalobci k tíži, že společnost EXPOSA GAME a.s. nepodala daňové přiznání, neodvedla daň do státního rozpočtu a tím došlo k porušení neutrality DPH, když žalobce postupoval v souladu s ZDPH a uvedená společnost nebyla označena za nespolehlivého plátce DPH. Zdůraznil, že žalovaný v rozporu s daňovým řádem neprováděl v odvolacím řízení žádné dokazování navržené žalobcem, provedení navržených důkazů odmítl a konstatoval, že žalobce neunesl důkazní břemeno.

III.

Obsah správního spisu

20. V přiznání k dani z přidané hodnoty ze dne 25. 11. 2014, za zdaňovací období říjen 2014, žalobce deklaroval odpočet daně ve výši 5 014 215 Kč a vlastní daňovou povinnost ve výši 24 725 Kč.
21. Správce daně vyzval žalobce dne 19. 12. 2014 k odstranění pochybností, zda vykázaná přijatá i uskutečněná plnění jsou podložena reálnou ekonomickou činností, a to vzhledem k tomu, že nedošlo k odstranění pochybností za předchozí řízení týkající se období května, června a září. Správce daně následně dne 13. 1. 2015 vydal výzvu k prokázání skutečností podle § 92 odst. 4 daňového řádu, kterou žalobce vyzval k předložení konkrétních důkazních prostředků potřebných pro správné stanovení daně. Žalobce na uvedené výzvy vůbec nereagoval. Sdělením výsledku postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období říjen 2014 ze dne 4. 2. 2015 správce daně sdělil žalobci, že nedošlo k odstranění pochybností, a proto správce daně využije § 90 odst. 4 a § 98 daňového řádu a stanoví daň podle pomůcek. Žalobce na toto sdělení reagoval návrhem na pokračování v dokazování ze dne 19. 2. 2015, ke kterému přiložil evidenci k DPH a doklady za období říjen 2014. Správce daně předvoláním ze dne 4. 3. 2015 vyzval osobu oprávněnou jednat za žalobce k ústnímu jednání ve věci zahájení daňové kontroly za zdaňovací období říjen 2014 a listopad 2014. Ve stanovený den se k zahájení daňové kontroly nikdo nedostavil, ani neomluvil, daňovou kontrolu se správcem daně tudíž nepodařilo zahájit. Ze správního spisu je dále zřejmé, že správce daně vyhledával důkazní prostředky (zejm. výzva k poskytnutí informací adresovaná společnosti Karmont s.r.o., dožádání ohledně společnosti EXPOSA

GAME a.s. a Autodoprava T. P.). Správce daně následně dne 29. 4. 2015 žalobce vyzval k prokázání jinými důkazními prostředky konkrétních údajů ke specifikovaným fakturám; žalobce na výzvu nijak nereagoval. Správce daně ve sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 3. 6. 2015 žalobci sdělil, že dospěl k závěru, že žalobce neodstranil pochybnosti správce daně, a proto se za zdaňovací období říjen 2014 vlastní daňová povinnost ve výši 24 725 Kč mění na vlastní daňovou povinnost ve výši 5 038 940 Kč; sdělení bylo žalobci doručeno dne 7. 6. 2015, nijak na něj však nereagoval. Následně dne 11. 6. 2015 správce daně obdržel výpověď plné moci zástupce žalobce; tuto plnou moc k „neomezenému zastupování ve všech úkonech, řízeních a jiných postupech vůči všem správcům daně“ udělil žalobce panu R. T. dne 5. 9. 2014. Správce daně poté platebním výměrem na daň z přidané hodnoty ze dne 15. 7. 2015 vyměřil daň z přidané hodnoty za říjen 2014 ve výši 5 038 940 Kč.

22. V přiznání k dani z přidané hodnoty ze dne 26. 1. 2015, za zdaňovací období prosinec 2014, žalobce deklaroval odpočet daně ve výši 382 101 Kč, vlastní daňovou povinnost ve výši 0 Kč a nadměrný odpočet ve výši 5 879 Kč.
23. Správce daně vyzval žalobce dne 23. 2. 2015 k odstranění pochybností, neboť měl pochybnosti, zda vykázaná přijatá i uskutečněná plnění jsou podložena reálnou ekonomickou činností, a to vzhledem k tomu, že nedošlo k odstranění pochybností za předchozí řízení týkající se období května, června, září, října a listopadu 2014; žalobce na výzvu nereagoval. Sdělením výsledku postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období prosinec 2014 ze dne 8. 4. 2015 správce daně sdělil žalobci, že nedošlo k odstranění pochybností, a proto se nadměrný odpočet ve výši 5 879 Kč mění na vlastní daňovou povinnost ve výši 338 106 Kč. Žalobce na toto sdělení reagoval návrhem na pokračování v dokazování ze dne 18. 4. 2015, ke kterému přiložil evidenci k DPH a doklady za období prosinec 2014. Správce daně předvoláním ze dne 29. 4. 2015 vyzval osobu oprávněnou jednat za žalobce k ústnímu jednání ve věci zahájení daňové kontroly za zdaňovací období prosinec 2014. Ve stanovený den se k zahájení daňové kontroly nikdo nedostavil, ani neomluvil, daňovou kontrolu se správcem daně tudíž nepodařilo zahájit. Správce daně následně dne 25. 5. 2015 žalobce vyzval k prokázání jinými důkazními prostředky konkrétních údajů ke specifikovaným fakturám; žalobce na výzvu nijak nereagoval. Ze správního spisu je dále zřejmé, že správce daně provedl místní šetření na adrese dodavatelské společnosti. Správce daně ve sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 24. 6. 2015 žalobci sdělil, že dospěl k závěru, že žalobce neodstranil pochybnosti správce daně, a proto se nadměrný odpočet ve výši 5 879 Kč mění na vlastní daňovou povinnost ve výši 338 106 Kč; sdělení bylo žalobci doručeno dne 24. 6. 2015, nijak na něj však nereagoval. Správce daně poté platebním výměrem na daň z přidané hodnoty ze dne 3. 8. 2015 vyměřil za prosinec 2014 odpočet daně ve výši 38 116 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 338 106 Kč.
24. Žalobce se odvolal proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za říjen 2014 podáním ze dne 14. 8. 2015 a proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za prosinec 2014 podáním ze dne 10. 9. 2015. Žalobou napadeným rozhodnutím byla obě odvolání žalobce zamítnuta a oba platební výměry byly potvrzeny. Žalovaný uvedl, že vydal společné rozhodnutí o odvolání veden zásadou hospodárnosti při využití § 7 odst. 2 daňového řádu, neboť z podstaty věci a z odvolání vyplývá, že jde o skutkově a právně totožné případy týkající se téhož daňového subjektu, na které dopadají i stejná ustanovení právního předpisu. Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí zopakoval dosavadní

průběh řízení, a to tak, aby bylo zřejmé, zda se jedná o zdaňovací období říjen 2014 nebo prosinec 2014, popř. obě období současně, přehledně vyjmenoval odvolací důvody, uvedl právní rámec posuzované věci včetně příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž následně právní úpravu aplikoval na skutkový stav případu a vypořádal se s odvolacími námitkami žalobce.

25. Žalovaný se ztotožnil se správcem daně, že se nepodařilo prokázat, že žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z příslušných přijatých plnění oprávněně, tedy v souladu s § 72 a 73 ZDPH. Dodal, že pouze z žalobcem předložených důkazních prostředků nevyplývá, že by prokazovaly faktické uskutečnění plnění týkající se pořízení zboží; nebyla prokázána ani souvislost pořízení zboží a služeb s ekonomickou činností žalobce. Oprávněnost nároku na odpočet daně se nepodařilo prokázat ani vlastním zjištěním správce daně. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nereagoval na výzvy k prokázání skutečností dle § 92 odst. 4 daňového řádu, čímž neposkytl potřebnou součinnost. Uvedl, že není možné přenášet povinnosti daňového subjektu na správce daně a že se žalobce nemůže zbavit důkazního břemene ani odkazem na vyhledávací povinnost správce daně. Vysvětlil, jak se mezi správcem daně a žalobcem přesunovalo důkazní břemeno, a shrnul, že jej žalobce v dané věci neunesl. Dodal, že tvrzení žalobce, že veškerá zdanitelná plnění byla oprávněná a fyzicky došlo k prodeji zboží či poskytnutí služeb jak na vstupu, tak na výstupu, zůstalo nedoloženo a neprokázáno, a proto zůstalo v rovině tvrzení. Uvedl, že prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně-právním.
26. Žalovaný dále uvedl, že správci daně vznikly pochybnosti o faktickém vykonávání ekonomické činnosti žalobce. Žalobce byl plátcem DPH od ledna 2014 a od května 2014 byly prováděny postupy k odstranění pochybností, které v době vydání výzev k odstranění pochybností za říjen 2014 a za prosinec 2014 nebyly ukončeny, a proto bylo potřeba prověřit i údaje vykázané v daňových přiznáních za tato období. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce byl dostatečně konkrétně, jednoznačně a srozumitelně informován o tom, jaké rozhodné skutkové okolnosti má prokázat, že obě výzvy byly vydány v souladu s § 89 daňového řádu a že postup k odstranění pochybností za zdaňovací období říjen 2014 i prosinec 2014 byl zahájen zákonným způsobem. Konstatoval, že nedošlo k současnému využívání dvou instrumentů; daňová kontrola v případě obou zdaňovacích období zahájena nebyla, zatímco postup k odstranění pochybností byl pro obě zdaňovací období řádně zahájen i ukončen a byl prováděn zákonným způsobem.

IV.

Posouzení žaloby

27. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
28. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
29. Žaloba není důvodná.
30. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

31. Podle § 7 odst. 2 daňového řádu *správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Z důvodu hospodárnosti může konat správce daně úkony pro různá řízení společně. Ze spisu, popřípadě z rozhodnutí vydaného na základě těchto úkonů, musí být zřejmé, ke které povinnosti a s jakým výsledkem byly úkony učiněny.*
32. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu *správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.*
33. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*
34. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu *pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.*
35. Podle § 92 odst. 5 písm. c) *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
36. Podle § 72 odst. 1 ZDPH *je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování a) zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo e) plnění uvedených v § 13 odst. 8 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5.*
37. Podle § 73 odst. 1 ZDPH *pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: a) při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad, b) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem, c) při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 3 až 5, daň přiznat a mít daňový doklad, d) při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 3 až 5, vyměřenou daň zaplatit a mít daňový doklad, nebo e) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b), daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.*
38. Žalobce namítal nezákonnost spojení jednotlivých odvolacích řízení do řízení společného. Soud předesílá, že daňový řád umožňuje konat úkony pro různá řízení společně (§ 7 odst. 2 daňového řádu). Správce daně takovým postupem naplňuje především zásadu hospodárnosti a implicitně i zásadu zdrženlivosti a přiměřenosti (§ 5 odst. 3 daňového řádu). V obecné rovině bude spojení věcí ohledně několika různých zdaňovacích období efektivní v případech týkajících jednoho daňového subjektu ve skutkově i právně shodných věcech. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, č. j. 6 A 38/2002-53, ve kterém byl mj. vyjádřen závěr, že „není v rozporu se zákonem, je-li jedním rozhodnutím rozhodováno o několika zdaňovacích obdobích, a to tehdy, je-li rozhodováno

o věcech právně i skutkově shodných; jednotlivé výroky takového rozhodnutí však musejí splňovat požadavky zákona, při respektování požadavku srozumitelnosti, přehlednosti a určitosti celého rozhodnutí.“ Soud se ztotožňuje se žalovaným, že v posuzované věci bylo rozhodováno o právně i skutkově shodných věcech. Taktéž nelze opominout, že ke sloučení věcí došlo až v průběhu odvolacího řízení, tj. poté, kdy správce daně v prvním stupni provedl dokazování a důkazy vyhodnotil samostatně pro účely každého řízení zvlášť. Žalovaný přitom ve výrokové části napadeného rozhodnutí přehledně vymezil oba předměty odvolacího přezkumného řízení, když jednoznačně identifikoval jednotlivá odvoláním dotčená rozhodnutí (oba platební výměry byly řádně označeny číslem jednacím a datem svého vydání), a rovněž tak uvedl způsob, jakým bylo o odvolání ve vztahu ke každému platebnímu výměru rozhodnuto. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaká část se týká obou zdaňovacích období či pouze jednoho z nich. Vzhledem ke shrnujícímu závěru, že předložené důkazní prostředky neprokázaly oprávněnost nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, resp. nebyly způsobilé rozptýlit ani část pochybností správce daně, je takto koncipované odůvodnění přehledné, srozumitelné a zcela dostatečné. Soud proto shrnuje, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jako celek netrpí nesrozumitelností či nedostatkem důvodů, jež by mohly založit vadu jeho nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud rovněž konstatuje, že daňový řád žalovanému neukládá povinnost žalobce o spojení řízení poučit či ponechat mu lhůtu na vyjádření se k danému procesnímu úkonu; tyto povinnosti nevyplývají ani z povahy uvedeného úkonu (§ 6 odst. 3 daňového řádu). Soud tak v procesním úkonu spojení věci v odvolacím řízení ke společnému rozhodnutí nenalezl žádné zkrácení procesních práv žalobce. Námitka žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí byla žalobcem formulována toliko obecným způsobem bez konkrétních poukazů na žalobcem shledané nedostatečnosti či nepřesnosti v odůvodnění, soud na ni proto reagoval taktéž pouze v obecné rovině a vyhodnotil ji jako zcela nedůvodnou.

39. Taktéž námitku, že správce daně měl odvolání posuzovat v rámci tzv. autoremedury, a to z důvodu, že zástupce žalobce byl v daňovém řízení nečinný bez vědomí žalobce, nemá soud za důvodnou. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce zmocnil daňového poradce R. T. ke všem úkonům, řízením a jiným postupům vůči všem správcům daně. Správce daně proto postupoval správně, komunikoval-li v daňovém řízení pouze s tímto zástupcem, neboť se nejednalo o případy, kdy měl při správě daní něco osobně vykonat žalobce (§ 25, § 27, § 28 a § 41 daňového řádu). Soud k tomu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 2 Aps 3/2012-33, v němž se uvádí, že „*stěžovatel je pro řízení před žalovaným od 29. 6. 2011 zastoupen daňovým poradcem. Za této situace je žalovaný povinen primárně komunikovat se zmocněncem a není oprávněn vyžadovat osobní účast stěžovatele v řízení, s výjimkou nezbytných případů podle § 25 odst. 2 daňového řádu.*“ Bylo přitom zcela na žalobci, zdali si pro řízení zvolí zástupce či nikoli; rozhodl-li se žalobce zástupce zvolit, bylo na jeho úvaze, komu a v jakém rozsahu příslušnou plnou moc udělí a jakým způsobem bude s tímto zástupcem komunikovat a kontrolovat jeho činnost. Žalobce nemůže namítat, že správce daně postupoval v souladu s touto jeho volbou. Soud proto neshledal v postupu žalovaného, resp. správce daně, při rozhodování o odvolání žádné pochybení.
40. Soud dále uvádí, že žalovaný neměl povinnost podle § 115 odst. 2 daňového řádu, neboť neprováděl dokazování a zcela souhlasil s provedeným dokazováním v prvním stupni. Pro úplnost soud dodává, že žalobce v odvolacím řízení předložil pouze důkazní prostředky

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

týkající se řízení vedených před civilními soudy, s čímž se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal, když například uvedl, že z dodané žaloby žalobce podané k Obvodnímu soudu pro Prahu na společnost EXPOSA GAME a. s. nelze zjistit údaje rozhodné pro dané řízení, tj. jaké konkrétní faktury, za jaké zdaňovací období byly žalobcem označeny jako podvodné (zejm. na str. 15 a 25 žalobou napadeného rozhodnutí). Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí rovněž vysvětlil, proč nové dokazování neprováděl, resp. proč nebyly některé žalobcem navržené důkazy provedeny, a to např. pro žalobcem označené společnosti INTERAGENCIE a. s. a DYNAMIC TRADE s. r. o., žalovaný naprosto srozumitelně konstatoval, že nebylo zapotřebí pro nadbytečnost provádět žalobcem navrhované důkazy k prokázání jeho tvrzení o proběhlých zdanitelných plněních s těmito společnostmi, neboť ani správce daně nespороval žalobcovo tvrzení týkající se uskutečnění předmětných zdanitelných plnění, jelikož správce daně měl za prokázané, že žalobce ekonomickou činnost vykonával (viz strana 22 žalobou napadeného rozhodnutí). Dále, co se týče žalobcem namítaného nekontaktování společností VIADANA, SE, Bohemia Iuris Kapital, a.s., Břeclavská realitní kancelář, s.r.o., Adelit a.s. a GS1 CZECH REPUBLIC ze strany správce daně, žalovaný na straně 23 a 24 žalobou napadeného rozhodnutí předně vysvětlil, že žalobci není k tíži neunesení důkazního břemene ohledně shora uvedených dodavatelů, nýbrž že žalobce neprokázal to, k čemu byl správcem daně vyzván, přičemž žalobce se nemůže zbavit svého důkazního břemene tím, že poukáže na vyhledávací činnost správce daně, když tato vyhledávací povinnost správce daně nemůže být pojmána jako náhrada za žalobcovu povinnost tvrdit a dokázat rozhodné skutečnosti; žalovaný pak vysvětlil, že se vyhledávací povinnost správce daně správně soustředila na ty obchodní korporace, u kterých byl zřejmý největší podíl přijatých plnění, ze kterých žalobce uplatnil nárok na odpočet daně, jednalo se tedy o stěžejní obchodní korporace dodávající žalobci zboží. Soud shrnuje, že žalovaný zcela dostatečným a logickým způsobem vysvětlil, z jakého důvodu nebyly správcem daně kontaktovány další společnosti. Soud proto již na tomto místě uvádí, že neshledal důvodnými námitky žalobce týkající se nedostatečného či nesprávného dokazování a hodnocení důkazů ze strany správních orgánů. Správní orgány totiž jsou povinny, pokud nepřistoupí k provedení účastníkem navržených důkazů, vypořádat takovéto důkazní návrhy v odůvodnění rozhodnutí uvedením, z jakého důvodu účastníkem navrhované důkazy neprovedly, což jak popsáno výše bylo v dané věci náležitě splněno.

41. Žalobce se před správcem daně domáhal nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 a násl. ZDPH. V projednávané věci daňové orgány dospěly k závěru, že podmínky pro přiznání nároku splněny nebyly, neboť žalobce neprokázal splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně.
42. Plátcí daně vznikne nárok na odpočet při splnění podmínek podle § 72 a násl. ZDPH. Podmínkou pro vznik nároku plátce DPH na odpočet daně na vstupu tedy je, že zdanitelné plnění přijaté od jiného plátce použije ke své ekonomické činnosti. Splnění této podmínky prokazuje plátce primárně svým účetnictvím, popřípadě dalšími doklady. Daňový subjekt musí v daňovém řízení prokázat nejen, že fakticky bylo uskutečněno zdanitelné plnění, ale také, kdo mu ono plnění poskytl. Od popsané situace je třeba odlišovat případy, kdy daňový subjekt sice prokáže, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak je uvedeno na předložených účetních dokladech, avšak zároveň jsou zjištěny další okolnosti, které přiznání nároku na odpočet DPH v konkrétním případě vylučují. Jednou z těchto okolností je zasažení zdanitelného plnění podvodem na DPH (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Afs 132/2019-64).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

43. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 47/2014-74, ve kterém se v bodě [21] odůvodnění uvádí, že: „[d]aňový subjekt má v rámci daňového řízení povinnost prokázat skutečnosti, které sám tvrdí. Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Právní předpisy ale neponechávají veškerou aktivitu na daňovém subjektu, a i správce daně má v daňovém řízení své povinnosti v oblasti dokazování. Pro posuzovanou věc je podstatná zejména výše uvedená povinnost správce daně vyvrátit věrohodnost, průkaznost, správnost a úplnost účetnictví a vůbec tvrzení a důkazy předložené daňovým subjektem. Uvedená ustanovení ZSDP i daňového řádu, vždy dle předpisu účinného pro konkrétní období, vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazních mezi daňovým subjektem a správcem daně.“
- V citovaném rozhodnutí se dále uvádí, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení vychází v případě žalobce z § 72 odst. 1 ZDPH, podle něhož nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti, a z § 73 odst. 1 ZDPH, dle kterého plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. Způsob, jakým daňový subjekt plní svoji důkazní povinnost, vyplývá z daňového řádu. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže, že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je potom zase na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví (srov. v této souvislosti z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu např. rozsudky ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63, rozsudek ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005-72, rozsudek ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83, či rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86). Pro uznání nároku na odpočet DPH přitom nejsou rozhodné pouze formální náležitosti předložených a případně i řádně zaúčtovaných dokladů, ale stav faktický, tedy faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně, a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění k dosažení příjmu na zdanitelná plnění daňového subjektu. Z konstantní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že prokázání daňově uznatelného výdaje je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad s faktickým stavem. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH nebo samotné výše DPH,

je-li správcem daně zpochybněno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech prezentováno. Předložení daňového dokladu je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno tak, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 8 Afs 55/2013-45, či ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 Afs 75/2012-32).

44. Soud konstatuje, že v nyní posuzované věci daňové orgány neučinily závěr o podvodu na DPH, ale dospěly k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť neprokázal splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně (přijetí plnění od deklarovaných dodavatelů, použití těchto plnění pro ekonomickou činnost ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH). Žalobcův poukaz na neprokázání účasti žalobce na podvodném jednání je tak zcela nepřipadný. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že nepřiznání nároku na odpočet DPH v posuzované věci bylo důsledkem pasivity žalobce, který se správcem daně nespolupracoval, nereagoval (vůbec či dostatečně) na výzvy správce daně k odstranění pochybností, nedostavil se k jednání před správcem daně za účelem zahájení daňové kontroly apod., čímž došlo *k zatemnění obrazu o hospodaření žalobce*, přičemž ve výzvách k odstranění pochybností bylo správcem daně konkrétně uvedeno, které skutečnost a proč hodnotí jako neprůkazné a rovněž tak jakým způsobem je zapotřebí tyto nedostatky odstranit (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 47/2014 – 74). Neobstojí ani argumentace žalobce, že nelze daňovému subjektu vyměřit daň z plnění na výstupu, když v příslušném zdaňovacím období není zároveň uznána daň na vstupu. Soud souhlasí s žalovaným a nemá důvod se odchylovat od názoru, který vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 29. 5. 2013 č. j. 9 Afs 34/2012-40, že: *„[p]rokázání uskutečnění zdanitelného plnění na vstupu a na výstupu je vždy předmětem samostatného posuzování. Stěžejním přitom je, aby byly prokázány zákonné předpoklady pro jejich uznání.“* Soud podotýká, že není pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaný neměl za prokazané, že žalobce příslušné zdanitelné plnění použil na svoji ekonomickou činnost, nýbrž měl za prokazané pouze to, že žalobce vykonával ekonomickou činnost. To, že daňové orgány uznaly, že žalobce obecně vykonává ekonomickou činnost, však samo o sobě nepostačuje ke splnění podmínky ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH. Nutno rovněž dodat, že žalobce neuplatnil žádné relevantní námitky, které by přímo směřovaly proti hodnocení konkrétních skutkových zjištění učiněných správcem daně, resp. žalovaným.
45. V této věci bylo mezi účastníky sporné a pro výsledek řízení před žalovaným určující, zda žalobce přijal plnění právě od jím označených dodavatelů a zda právě tato plnění použil ke své ekonomické činnosti. Žalovaný dospěl k závěru, že se nepodařilo prokázat, že by právě tato přijatá plnění byla použita při uskutečňování žalobcovy ekonomické činnosti, neboť na předložených dokladech nebyl uveden předmět plnění takovým nezaměnitelným označením, aby bylo možné bez dalšího najisto zjistit návaznost přijatých plnění na uskutečnění; pokud by navíc některá přijatá plnění od společnosti EXPOSA GAME a.s. byla použita pro ekonomickou činnost žalobce, byla by prodávána s minimální obchodní přírůžkou 0,99 %, nákup i prodej by byl učiněn ve stejný den bez jakéhokoliv dokladu za přepravu tohoto předmětu plnění, bez kupní smlouvy s ujednáním případného řešení reklamace, předávacích a přebíracích listin, a to za situace, že u tohoto dodavatele bylo zjištěno, že poslední daňové přiznání bylo podáno za 4. čtvrtletí 2013 a zplnomocněný zástupce nemá o jeho činnosti žádné informace. Žalobce byl správcem daně vyzván

k prokázání faktického uskutečnění zdanitelných plnění a použití plnění pro ekonomickou činnost. Žalobce sice v daňovém řízení předložil prvotně správcem daně požadované doklady (v kopiích), ovšem nereagoval na další výzvy správce daně, zejm. na předvolání k jednání a na výzvy k prokazování dalších skutečností, jenž byly správcem daně vyhodnoceny jako zpochybněné. Soud proto přisvědčuje žalovanému, že správce daně unesl své důkazní břemeno a prokázal, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným, žalobce však následně soulad svého účetnictví, resp. předložených dokladů se skutečností neprokázal. Soud rovněž přisvědčuje žalovanému v tom, že bez součinnosti se žalobcem nebylo možné oprávněnost v průběhu řízení zpochybněného nároku na odpočet daně prokázat.

46. Soud závěrem uvádí, že nesdílí námitku žalobce, že žalovaný na posuzovanou věc nesprávně aplikoval judikaturu vztahující se k předchozímu znění ZDPH, popř. k zákonu o správě daní a poplatků namísto daňového řádu. Soud naopak souhlasí se žalovaným, že příslušné judikáty jsou použitelné i za stávající úpravy daňového řízení, neboť ta je dle nyní účinného daňového řádu v podstatných rysech shodná. Stejně tak v případě nároku na odpočet daně z přidané hodnoty se jedná o ustálený právní názor Nejvyššího správního soudu, který je aplikovatelný i po žalobcem uvedené novele ZDPH. Žalobce ani neuvedl žádný konkrétní důvod či rozpornost v posouzení, pro které by žalovaným citovaná judikatura nebyla v nyní posuzované věci použitelná.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.